

VIRUM

Undiqvae Famigeratissimum

Nobilissimum, Amplissimum atq; Excellentissimum

DN. JACOBUM
THOMASIUM,

Eloquentiæ P. P. Facultatis Philosophicæ Senio-
rem, Academiæ Decemvirum, Minoris Principum

Collegii Collegiatum & Scholæ Thomanæ Rectorem,
de singulis officiis meritissimum,

*Patronum, Fautorem & Præceptorem
suum æstimatissimum,*

d. 8. Sept. A. Æ. C. M. DC. LXXXIV. beatè defunctum, & 14. ejusdem
solennissimis exequiis condecoratum

deplorat

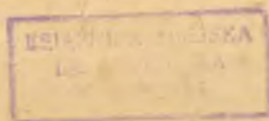
M. Gottfried Mathesius, Schol. Th. Colleg.

LIPSIÆ,
CHRISTOPHORI GUNTHERI

Nunc tristiores turba sacratior
Emitte voces, nunc lacrymabiles
Deduc modos, & profer aptas
Cantibus Halcyonum querelas.
Nunc fletibus plorato fluentibus,
Atroque luctum prodito firmate.
Nunc questibus planctuque tempus
Conterite o juvenes senesque.
Quicumque amatis murmura Penei,
Nunc floridas relinquitte fluminum
Ripas, amaris acolorum
Carminibus superate questus.
Nunc subtrahas Titan jubar, aureum
Vultum tegens, nunc Cynthia lugubri
Nigroque amictu induta frontem
Splendidulam populis negato.
Nam extinctus ah! quem Musa vetat mori,
Qui totius fulgens jubar orbis est,
Qui inclaruit multis ab annis
Gentibus innumeris *Σοφὸς πᾶν.*
Quem Matrona & quem tardifluens Arar,
Quem verticoso gurgite Seqvana
Novit; stupefcunt quem moventem
Plectra paludicolæ Sicambri.
Qui notior Laurentibus incolis,
Quem extollit Ister, quem Ligures colunt,
Prærupta quem sensit Pyrene,
Et Mosa præcipitans amavit.

Quem

Quem tecta norunt cœrula Doridis
Pulchræ, canentem quem stupuit Thetis,
Cujus chelyn Triton canorus
Mellifluam toties celebrat.
Nam Gratiis, totique Novensili
Phœbi cohorti præcipuus fuit.

Πάντων σοφῶν ἀντάξιος qui

Alter Aristoteles in orbe est.
Hinc extulere illum super incluta
Terrarum & altas Acroceraunia
Egressa nubes, hinc superni
Imposuere jugis Hymetti.
Hunc si profundo flumine naufragum
Vidisset almus delphin Arionis,
Dorso receptum detulisset
Per tumidas refluentis undas.
Et non perpercit mors truculentior
Huic, nesciens placarier entheis
Plectris, nec arcanis sophorum,
Oris & eloquio moveri.
Hinc flendum, amaris omnia questibus
Implenda, larga effundere flumina
Jam per genas tristes decebit,
Signaque lætitiæ amovere.
En ipse Phœbus luctifona lyra
Mærens adest, en Pieridum cohors
Præfens dolet, collesque Pindi
Ingeminant fremitus acutos.
Ast quid juvat consumere questibus
Nunc tempus? aut quid lædere fletibus
Ingentibus, longoque planctu
Se nimium lacerare prodest?
Nullis ad auras Pan capripes suam
Syringa traxit questibus, arbore
E florida planctu peremtum
Nec Cybele revocavit Atyn.

Nec

Nec Hic revivifcet lacrymantium
 Planctu, nec ullo flumine vultuum.
 Et quid revivifcat? virescit
 Nos apud, atque virescet ufque.
 Frustra ergo flemus. Vivus adhuc is, &
 Nobis superstes permanet, ac dehinc
 Semper manebit, donec orbis,
 Donec in orbe capace durant
 Res univerfæ, conspicuiffimis
 Splendorem adeptæ luminibus Viri,
 De fole qualem fortiuntur
 Sidera purperei nitoris.
 Ac infuper jam lucifero nitens
 Vultu, beato vivit in æthere,
 Qui neutiqvam, etfi poffet, orbem
 Discupit ad miferum redire.
 Nunc ergo Olympi cœrulei Decus
 Salve novum, æternumque vale in choro
 Cœleftium, quæis & remiffa,
 Jubila mox mea Mufa ducet.

